

στικόν, προσκαλέσατε τὰ μέλη τῆς συνόδου καὶ τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ στρατοῦ. Ἴδου ἤλθομεν.

— Πολὺ καλὰ! ἀπήντησεν ὁ Οὐέρτας μετ' ὑψηλοφρόνου ψυχρότητος. Ἐγὼ νὰ σὰς ὁμιλήσω.

— Εἰμεθα ἔτοιμοι νὰ σὰς ἀκούσωμεν.

— Πρὸ ὁ ἰγης ἄρας, ἐπανελάβεν ὁ Οὐέρτας μετ' ἀταραξίαν, ἤκουσα κραυγὰς εἰς τὴν πλατείαν;

Ἵλη ἡ σύνοδος ἀπεκρίθη διὰ μιᾶς· εἰς δὲ τὰς θορυβώδεις φωνασκίας αἰτίνες ἐπλήρουν τὴν αἰθουσαν διέκρινα φράσεις τινὰς ἐχούσας περίπου τὴν αὐτὴν σημασίαν.

» Τὴν φυλάκῃσιν τῶν Γαλλοφρόνων!

— Θάνατον εἰς τοὺς προδότας!

— Νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ἀπόφασις τῆς συνόδου!

— Καὶ τότε ἄλλοτε, ἀνεβόησεν ὁ Οὐέρτας μετ' ἠνῆν βροντώδη, καὶ τότε ἄλλοτε ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἀπορᾶσεων τῆς συνόδου ἐσυζητήθη ἐπὶ τῆς δημοσίου πλατείας:

Πότε ἄλλοτε μέτρα ἀπαιτοῦντα ἐχεμύθειαν καὶ ταχύτητα, ἐσυζητήθησαν καὶ ἐπροκλήθησαν προηγουμένως ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορύβου καὶ τῶν ταροχῶν;

— Ἐπρεπε νὰ δημοσιεύσωμεν τοὺς σκοπούς μας!

— Τοιαύτη ἦτο ἡ θέλησις τοῦ λαοῦ!

— Τοιαύτη καὶ ἡ θέλησις τοῦ στρατοῦ!

— Καὶ διὰ νὰ προλάβωμεν πᾶσαν ἐνοχοποιᾶν βραδύτητα . . . ἐπρόθεσεν ὁ νεανίας Νουνέζος, ὅστις διεκρίνετο διὰ τῆς ζωηρότητός του.

— Ἄ! πολὺ καλὰ! ἀπεκρίθη ὁ Οὐέρτας μετὰ δημοτικῆς εἰρωνείας, ἐπεισθὴν τῶρα, κύριοι, διὸ πρέπει ν' ἀναθέσω εἰς ὑμᾶς τὴν διεύθυνσιν τῶν πραγμάτων τοῦ κράτους. Καὶ διατί ἔχετε ἀρχηγούς; Νομίζετε ὅτι βρυχώμενοι ὡς μακινώδεις ἐπὶ τῆς πλατείας, θέλετε διοικήσει τὴν Ἰσπανίαν;

— Τί δυνάμεθα νὰ κάμωμεν περισσώτερον; ἀπήντησεν ὁ Νουνέζος.

— Τοῦλάχιστον ἐκάμαμεν ὅ,τι ἠδυνάμεθα! προσέθηκε ὁ Φερνανδέζος.

— Εἰναι καὶ ἄλλοι οἱ ὅποιοι κάμουν ὀλιγώτερον παρ' ὅσον δύνανται! εἶπε τρίτος τις συνοδεύων τὸν λόγον μετ' ἑνὶ χειρονομίαν ἐκφραστικῇ.

— Καὶ οἱ τοιοῦτοι κατακρίνουν ἐκείνους οἱ ὅποιοι λαλοῦν, διότι φοβοῦνται νὰ πράξουν τὸ καθήκον των, εἶπεν ἕτερός τις.

— Καλὰ! καὶ ἡμεῖς περιμένομεν τὰς πράξεις των!

— Καὶ τότε θὰ ἴδωμεν!

— Καὶ θὰ θαυμάσωμεν βεβαίως!

(Ἀκολουθεῖ.)

ΑΙ ΤΥΧΑΙ ΤΗΣ ΠΟΗΣΕΩΣ.

Ἰ. πὸ
ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ.

Περὶ τὸν ἄνθρωπον οὐδὲν ἄλλο ὄν ὑπάρχει ἀκαταληπτότερον παρ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον· ἐπειδὴ τὰ

φαινόμενά τοῦ πολιτισμοῦ, αἱ φράσεις τῆς αὐτοῦ ἀκομῆς τε καὶ παρακμῆς, εἰσὶ μυστήρια, εἰς ἅτινα ἤμιστα ἐνεβόησαν. Κάλιον δὲ γινώσκει τὴν πορείαν τῶν οὐρανίων σφαιρῶν, μυριάδας ὄλας παρασαγγῶν ἀπεχουσῶν ἀπὸ τῶν ἀσθενῶν ἡμῶν αἰσθήσεων, παρὰ τὸς γήινους τροχίους δι' ὧν ἄγει αὐτὸν λαθρονότως ἡ ἀνθρωπίνη τύχη. Καὶ αἰσθάνεται μὲν ὅτι ἀνοβήγεται ὅπως φάσῃ, πρᾶγμα τι, δὲν γνωρίζει ὅμως πῶς ὑπάρχει τὸ πνεῦμά του, οὐδὲ δύναται εἰπεῖν ῥητῶς πῶς τῆς πορείας αὐτοῦ εὐρίσκειται. Μικρὰν τῆς Ἐρεᾶ, εἰς τὴν ἀπειρίαν τῆς θαλάσσης ἐκπελαγίζομενος ὁ πρωῶτης δύναται νὰ μετρήσῃ τὸ ὕψος τοῦ μεσημβρινοῦ, καὶ τὸν διαβήτην μετὰ χεῖρας ἔχων νὰ σημειώσῃ τὴν γραμμὴν τῆς σφαίρας ἣν διέρχεται ἡ ἀκολουθεῖ· ἀλλὰ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα δὲν δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο· δὲν ἔχει τι ἕτερον ἐκτὸς ἑαυτοῦ πρὸς ὃ ἀντιπαρτιθεν νὰ μετρή τὴν αὐτοῦ πορείαν, καὶ δῆξις λέγει: Εἶμαι ἐδῶ, ὑπάγω ἐκεῖ, προχωρῶ, ὀπισθοχωρῶ, ἐπέχω, ἐξελέγχεται ἀπατώμενος καὶ ψευδόμενος πρὸς τὴν ἱστορίαν του, πολὺ μετὰ τὴν διάβασιν ἐκείνου γραφείαν, καὶ τὰ ἔχρη τῆς διανοίας ποῦ, μετὰ τὴν ἐντύπωσιν αὐτῶν χρόνον τημειοῦσαν, ἀλλὰ πρότερον μὴ δυναμένη νὰ προσχεδιάσῃ αὐτῶν τὸν δρόμον του. Ὁ Θεὸς μόνος γινώσκει τὸ τέρμα καὶ τὸν δρόμον, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος οὐδὲν ἐξ αὐτῶν ἔγνω· ψευδῆς προφήτης, τυχαίως μόνον χρησιμοδοτεῖ· καὶ ὅτε κατόπιν τὰ μέλλοντα πράγματα ἐρχόμενα ἀποδεικνύουσιν ὅλον τὸ ἐναντίον τῆς προφητείας του, ὁ χρησιμοδοτῆζας προφήτης δὲν ὑπάρχει πλέον, ὅπως ὑποστῇ τὴν διάψευσιν τῆς τύχης, ἀλλὰ τὸν ἄφρων κοιμᾶται ὑπνὸς τῆς αἰωνίου νυκτός· κοιμᾶται, καὶ ἐπὶ τῆς κόνεως αὐτοῦ ἄλλαι γενεαὶ γράφουσιν ἄλλας ὀπτασίας ἐπίσης κενὰς, ἐπίσης ἐφημέρους. Περὶ θρησκείας, πολιτικῆς, φιλοσοφίας, συστημάτων, περὶ ἀπάντων ὁ ἄνθρωπος ἀπεφάνθη, καὶ ὅμως περὶ ἀπάντων ἐξηλέγχθη ἀπατηθεῖς· τὰ πάντα ἐνόμισεν ὠρισμένα, καὶ τὰ πάντα μετεποιήθησαν· τὰ πάντα ἐνόμισεν ἀθάνατα, καὶ ὅμως τὰ πάντα ἀπέθανον· τὰ πάντα ἀληθῆ, καὶ ὅμως τὰ πάντα διεψεύθησαν! Ἄλλ' ἔλθωμεν ἐπὶ τὸ προκειμένον ἡμῶν θέμα, τὸ τῆς ποιήσεως.

Ἐνθυμοῦμαι ὅτι, ὅτε ἤλθον εἰς τὸν κόσμον, μία μόνον φωνὴ ὑπῆρχε διακρούτουσα τὴν ἀθεράπευτον παρακμῆν, τὸν τετελειωμένον ἤδη καί, ὡς εἶπεν, ψυχρὸν θάνατον τῆς μυστηριώδους ἐκείνης δυνάμεως τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Ἦτο τότε ἡ ἐποχὴ τῆς αὐτοκρατορίας· ἦτο ἡ ὥρα τῆς ἐνσαρκώσεως τῆς ἐν τε ταῖς Κυβερνήσεσι καὶ τοῖς καθόλου ἡθεσιν ἐνσταλαχθείσης ὀλιγιστικῆς φιλοσοφίας τοῦ 18ου Αἰῶνος. Ἀπαντες ἐκείνοι οἱ γεωμετρικοί, οἵτινες μόνον τότε εἶχον τὸν λόγον, καὶ οἵτινες κατασυνέτριβον τοὺς νέους ἡμᾶς ὑπὸ τὴν ὑβριστικὴν τυραννίαν τοῦ θριάμβου των, ἐνόμιζον ὅτι ἀπεξήραναν ἐν ἡμῖν, ὡς τῶνδ' ἐκατὴν νὰ ἀπομαρᾶνωσιν ἐν ἑαυτοῖς καὶ ἔξαφανίσωσιν ὅλον τὸ ἡθικόν, θεῖον καὶ μελωδικόν μέρος τῆς ἀνθρωπίνου διανοίας. Ἀπερίγραπτος εἶναι εἰς τοὺς μὴ τότε ζήσαντας ἡ στείρωσις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ἀπεικονίζε τὸ σατανικὸν μείδιμα δαίμονος καταχρονίου κατορθώσαντος νὰ δια-